

בתי הדין לעבודה

עב 000285/04		בית הדין האזורי לעבודה – חיפה	
07/03/2004		כב' השופטת נאוה וימן	
		בפני:	

ונציגי הציבור: כרמלה גרודסקי ורפאל פריינטה

דוד לוגסי

המערער

ע"י ב"כ עו"ד צבי רגב

נגד

מדינת ישראל - משרד הבריאות

המשיבה

ע"י ב"כ עו"ד בועז גולדברג

מיני-רציו:

נפגעי גזת – חובת הנימוק של ועדת המומחים

בקשת המערער לדיון חוזר בתביעתו להכיר בו כמי שקיבל טיפול בהקרנות נגד גזת נדחתה בלי הנמקה ופירוט בדבר חוה"ד והמסמכים שהציג. ביה"ד קבע כי ערכאת הערעור לא תבחן את הראיות העומדות בפני ועדת המומחים, המורכבת משופט וממומחים רפואיים בתחום הרלוונטי, אך קבע כי על הוועדה עצמה החובה לבחון את כל המסמכים והראיות שמציג תובע, לרבות חו"ד רפואיות, ולנמק את מימצאיה בדבר הראיות ומסקנותיה.

פסק דין

1. לפנינו ערעור, לפי סעיף 14(א) לחוק לפיצוי נפגעי גזת, תשנ"ד – 1994 (להלן – "חוק הגזת"), על החלטת ועדת מומחים, כמשמעותה בסעיף 8 לחוק הגזת, אשר דחתה ביום 30.11.2003 את בקשת המערער לדיון חוזר בתביעתו להכיר בו כמי שקיבל "טיפול בהקרנה" כמשמעותו לפי סעיף 1 לחוק.

בהודעת הערעור מתייחס המערער למכתב ששלח לו מנהל המרכז הארצי לפיצוי נפגעי גזת, ביום 1.12.2003, שבו הודיע לו, ללא הנמקה, כי "ב-30.11.03 בקשתך נבדקה כולל המסמכים הנלווים והוחלט לדחותה".

2. עובדות הרקע לערעור

(1) המערער, יליד 1949, הגיש ביום 19.7.00 תביעה לפיצוי לפי חוק

לפיצוי נפגעי הגזות

תשנ"ד-1994.

(2) ועדת המומחים, בישיבתה הראשונה מיום 25.7.00, החליטה לזמן את המערער, לבדוק אותו ולשמוע את גירסתו.

(3) ביום 1.1.2003, קיימה ועדת המומחים את הישיבה בנוכחות המערער, שמעה מפיו את גירסתו וכן שמעה את עדות אחותו, שולמית עמר.

בפרוטוקול הפגישה, נרשמו, בין השאר, העובדות והממצאים הבאים:
א. המערער "לא זוהה" (משמע, ששמו לא נכלל ב"קובץ מודן", הכולל שמות של מקבלי

טיפולים בהקרנות, אשר אותרו במסגרת מחקר מקיף שערך פרופ' ברוך מודן ז"ל).

ב. בבדיקת הקרקפת שנערכה למערער על ידי הרופאים בוועדת המומחים - לא נמצאו

סימנים, למעט "קרחת גברית".

ג. בפרוטוקול נרשמה גירסת המערער, כפי שהעיד בפני ועדת המומחים:

"את הטיפול קיבלתי בגיל 8-7 בשעה העליה עם אחותי. אני זוכר שזה היה חדר חשוך. זה לא כאב. מה שאני זוכר זה שאמרו לי לא לזוז.

סובל מגירודים, רגישות בראש, שיניים תותבות, גירודים בעיניים".

ד. באותה פגישה, שמעה ועדת המומחים גם את עדות אחותו של המערער, שולמית

עמר, ורשמה את דבריה:

"היינו בשער עליה בטיפול. שמו לנו שם חומר ששרף. אח"כ עברנו הקרנות בחדר חשוך, כמה שעות כל פעם. הכניסו אחד אחד. היינו הרבה ילדים".

ה. הועדה ציינה בפרוטוקול כי יש עד נוסף שאזכר כמי שיכול להעיד לגבי הטיפולים שקיבל המערער.

הגם שבטיכום הכללי של דיוני ועדת המומחים (בהחלטה מיום 23.4.01) צויין כי בישיבה מיום 1.1.01 הועדה "עיינה בכל מסמכי התביעה ונספחיה" - בפרוטוקול הישיבה מיום 1.1.01 לא צויין כי הועדה עיינה במסמכים, כל שכן שלא פורטו המסמכים שעמדו בפני ועדת המומחים ואין בפרוטוקול התייחסות למסמכים כלשהם.

ועדת המומחים לא סיימה את הדיון באותה ישיבה, משהחליטה להפנות את המערער לבדיקת מומחה, דרמטולוג.

- (4) ביום 12.2.2001 נבדק המערער על ידי מומחית, דרמטולוגית.
- בישיבה נוספת, שהתקיימה ביום 27.3.01, פירטה ועדת המומחים את ממצאי הבדיקה הדרמטולוגית:
- "לא נמצאו צלקות, אטרופיה של העור ו/או סימנים היכולים להעיד שהתובע קיבל טיפול בהקרנה כמשמעותה בחוק".**
- בישיבה זו (ביום 27.3.01) ציינה ועדת המומחים כי עיינה פעם נוספת בכל מסמכי התביעה, והחליטה, גם הפעם, שלא לסכם את הדיון, אלא "לזמן עדים נוספים היכולים להעיד על הטיפול המדויק שקיבל התובע".
- (5) בישיבה הבאה של ועדת המומחים, ביום 23.4.2001 שמעה הועדה את עדות העד הנוסף, דודו של המערער, יעקב לוגסי, ורשמה את דבריו:
- "אני הייתי בן 17 כשעליתי בעלית הנוער. באתי לגור עם המשפחה של דוד, ואז ראיתי שלקחו אותי לשער עליה לטיפול גזזת. הכניסו אותי לאיזה מכון ואמרו לי להתרחק ולא לעמוד שם. היה שם 10 דקות. גם אחותו היתה בפנים. אחר כך שמו לו משחה ומטפחת על הראש"**
- (6) באותה ישיבה, ב-23.4.01, החליטה ועדת המומחים לדחות את התביעה, משהגיעה למסקנה כי המערער לא קיבל "טיפול בהקרנה" (כהגדרתו בסעיף 1 לחוק), כפי שהסבירה הועדה (לצד הכותרת: הנטייה):
- "יש סתירה בין העדויות של העד הנוכחי והתובע (שבכלל לא הזכיר שהיה איתו דוד).
אין סימנים בראש לפי הועדה והדרמטולוגית.
עדות האחיות לא תרמה דבר.
א.ת.ר". (אין תשתית ראייתית? - נ.ו)**
- במקום המיועד לרישום "החלטת הוועדה" - סימנה ועדת המומחים כי ההחלטה היא "דחיה" - משהוסיפה הערה: **"לא נמצאה תשתית ראייתית לקביעה שהתובע הוקרן כמשמעותו בחוק".**
- (7) בהחלטה מודפסת, עליה חתמו חברי ועדת המומחים באותו יום, סיכמה הועדה את כל דיוניה, ונימקה את החלטתה:
- "על סמך האמור לעיל, ועדה אינה שוללת כי התובע קיבל טיפול כנגד מחלת הגזזת.
שוכנעה הועדה כי התובע לא קיבל טיפול נגד מחלת הגזזת בהקרנות כמשמעותו בחוק.
אשר על כן, אין תשתית ראייתית, והתביעה נדחית".**
- (8) המערער לא השלים עם החלטת ועדת המומחים. ביום 21.9.03 הוא פנה אל המכון

הארצי לפיצוי נפגעי הגזת בבקשה לקיים דיון חוזר.
 לבקשה צירף המערער מסמכים רפואיים (אישור רפואי מיום 22.7.03, שכותרתו "חוות דעת מקצועית", של ד"ר ורה פורוגוב, מומחית למחלות עור, וסיכום מידע רפואי, שקיבל ביום 28.7.03 מרופא המשפחה, ד"ר נדים אבו סלאח).
 בנימוקי הערעור שלפנינו ציין ב"כ המערער כי הוגשו גם תצהירים של התובע ושל עדים נוספים - הגם שלבית הדין הוגש רק תצהיר אחד, של האחות, שולמית.

(9) ביום 1.12.2003 נשלחה למערער הודעה בדבר דחיית בקשתו לדיון חוזר. במכתבו ציין מנהל המרכז לפיצוי נפגעי גזת, ללא הנמקה, כי "ב-30.11.03 בקשתך נבדקה, כולל המסמכים הנלווים והוחלט לדחותה".

בפרוטוקול "ועדת השלמות" מיום 30.11.03, אליה התייחס מנהל המרכז במכתבו, נרשמה ביתר פירוט החלטת הועדה:

**"הוועדה עיינה במסמכי התביעה, בבקשה לדיון מחודש בלוי חומר רפואי נוסף.
 אין במסמכים בכדי לאשש את התביעה ואין בהם בכדי לשנות את החלטת הועדה.
 דין הבקשה להדחות".**

3. המסגרת הנורמטיבית

את הרקע ההסטורי, שהביא לחקיקת חוק הגזת, תאר כב' השופט הראשי, רם כהן,
 בפסק הדין עב 569/01 **טרביה יוסף אבראה - מדינת ישראל**, עבודה אזורי, כרך יד, 515 (להלן - "פס"ד טרביה").
 אין מחלוקת, כפי שצוין שם, כי בתחילת שנות ה-50, משהגיעו עולים חדשים רבים לישראל, והתעורר חשש מפני מגיפה של מחלת הגזת - קיבלו ילדים רבים טיפולים שונים למניעת המחלה, כגון: מריחת הראש בשעווה חמה, תלישת השיער מהראש וטיפולים קשים אחרים, ובין היתר טיפול בהקרנות, שהוגדרו על ידי יוזמי החוק כ"טיפול הקרנות מהמזעזעים ביותר שהיו במדינת ישראל" (ראה דברי ח"כ עמיר פרק, שהובאו בפס"ד טרביה, מתוך הצעת החוק).
 בחוק לפיצוי נפגעי הגזת, נקבעה הזכאות (לפיצוי חד פעמי, ו/או לקיצבה חודשית, או מענק) ל"נפגע", שלקה ב"מחלה" ונקבעו לו אחוזי נכות עקב המחלה.

בסעיף 1 לחוק, הוגדרו המונחים, כמשמעותם בחוק:
"נפגע" - "מי שועדת המומחים קבעה שניתן לו טיפול בהקרנה, וועדה רפואית או ועדה רפואית לעררים קבעה שלקה במחלה
 והוא נמצא בישראל".

"**טיפול בהקרנה**" - " הקרנות שניתנו לאדם, בתקופה שמיום כ"ח בטבת התש"ו (1 בינואר 1946) עד יום י"ב בטבת התשכ"א (31 בדצמבר

(1960)

לצורך טיפול במחלת הגזזת או לשם מניעתה, על ידי המדינה, הסוכנות היהודית, קופת חולים כהגדרתה בחוק ביטוח בריאות ממלכתי, התשנ"ד-1994, או הסתדרות מדיצינית הדסה, או מטעמם, בין אם ניתנו בישראל ובין אם ניתנו מחוץ לישראל כחלק מההכנות לעליה לישראל".

"**מחלה**" - "אחת המחלות המנויות בתוספת"

"**ועדת מומחים**" - "ועדה שמינה השר לפי סעיף 8".

הסמכות לקבוע אם אדם הוא "נפגע", היינו אם הוא קיבל "טיפול בהקרנה", נתונה, אפוא, על פי החוק, לועדת המומחים. בסעיף 8 לחוק נקבע הרכב ועדת המומחים והיקף סמכויותיה:

ועדת מומחים

(א) השר ימנה ועדת מומחים; חברי הועדה יהיו שופט או שופט בקיצבה שימונה בהתייעצות עם נשיא בית המשפט העליון והוא יהיה יושב

ראש הועדה, ושני רופאים בעלי תואר מומחה בתחומים הנוגעים לענין העומד לדיון.

(ב) ועדת המומחים תדון בתביעה ותקבע אם לתובע או לאדם שמכוחו מוגשת תביעת שאירים כאמור בסעיף 10 (להלן "תביעת שאירים"), ניתן טיפול בהקרנה.

(ג) ועדת המומחים לא תהיה קשורה בדיני הראיות וסדרי הדין פרט להוראות וכללים שיקבע שר המשפטים.

(ד) קביעות ועדת המומחים יהיו מנומקות.

(ה) ועדת המומחים רשאית לקבוע את סדרי עבודתה ככל שלא נקבעו לפי חוק זה".

דיון בטענות הערעור

4. בנימוקי הערעור מבקש ב"כ המערער כי בית הדין יתרשם מהראיות שועדת המומחים, לדבריו, התעלמה מהן, לרבות מסמכים רפואיים, ועדויות של המערער, של אחותו ושל דודו יעקב, ויקבע, על פי חומר הראיות שהובא בפניו, כי למערער ניתן "טיפול בהקרנה". לדבריו "ישנה ערכאת ערעור שתפקידה לקבוע את העובדות בשלב הערעור".

טענה זו אין בידנו לקבל. הגם שבחוק נקבע (בסעיף 14(א)) כי

"קביעת ועדת המומחים

ניתנת לערעור לפני בית דין אזורי לעבודה", ואין ספק כי בית

הדין מוסמך וצריך להעביר

תחת שבט ביקורתו את ההליכים שקיימה ועדת המומחים ואת

החלטותיה - ברי כי

מדובר בביקורת שיפוטית, במסגרת של ערעור, ולא בדיון מחדש,

בשמיעת עדויות וקבלת

ראיות, כערכאה ראשונה.

לא בכדי נקבע בחוק, הרכב מיוחד של ועדת מומחים, הכולל שופט (או שופט בגימלאות) ושני רופאים בעלי מומחיות מקצועית ספציפית בתחומים הנוגעים למחלת הגזזת, המכירים את הסימנים, התופעות והמחלות הקשורות בה, ויש להם גם הידע, היכולת והכלים לקבוע אם אדם קיבל טיפול בהקרנה, לפני שנים רבות, כפי שציינה כב' השופטת עפרה ורבנר בעב 2130/01 אזולאי שיבולת - מדינת ישראל, (ביה"ד האזורי בחיפה - לא פורסם):

"ועדת המומחים הדנה בשאלה האם אדם אשר לקה בגזזת קיבל טיפול בהקרנות, כשמה כן היא, ובפניה הנתונים העובדתיים, היכן מצויים מכשירים בהם בוצעו הקרנות לצורך טיפול בגזזת בתקופה הרלבנטית לחוק, כיצד היה מבוצע הטיפול בפועל, מה היה משך הטיפול, האם הטיפול בוצע כאשר המטופל עמד או ישב, האם לפני ביצוע ההקרנה בוצעו טיפולים רפואיים מקדימים, וכיוצ"ב.

...

ועדת המומחים אף בודקת את ראשו של הפונה ומציינת האם מצויים סימנים או סימנים לכאורה לקבלת טיפול בהקרנות.

...

מטבע הדברים, ועדת המומחים שואלת את אותם אנשים המגישים תביעתם למרכז לפיצוי נפגעי גזזת והעומדים לבדיקה בפניה, מתי בוצעו הטיפולים במחלת הגזזת, היכן בוצעו הטיפולים, כיצד בוצעו הטיפולים וכד'.

מתשובותיו של כל אדם ואדם יכולה הועדה להסיק, במצטבר לבדיקת סימנים על הקרקפת, האם קיבל האדם או האם סביר כי אדם זה קיבל טיפול בהקרנות".

על סמכות בית הדין בערעור על ועדת המומחים, ועל כך שאין

הוא דן מחדש בשלב

הראיות, ניתן ללמוד גם מפסיקת בית הדין הארצי, אשר נתן

תוקף של פסק דין להסכמת

הצדדים, ב-עע 1371/00 סוזאן חליוא - מדינת ישראל (פס"ד מיום

6.1.2003, לא פורסם)

שם נאמר, בין השאר:

"בתוקף סמכותו לפי סעיף 14(א) לחוק לפיצוי נפגעי גזזת, תשנ"ד-1994 (להלן-"החוק") מקיים בית הדין האזורי ביקורת שיפוטית על החלטתה של ועדת המומחים אשר בפניה הועלו הטענות והובאו הראיות בנוגע לטיפול בהקרנות, בתוקף הסמכות שהוקנתה לה בסעיף 8 לחוק. במסגרת הערעור על החלטתה של ועדת המומחים, לא ישמע בית הדין האזורי מחדש את הראיות שהובאו בפני הועדה ולא ידון בהן".

5. בבואו לבחון את ההליך שהתקיים בפני ועדת המומחים, ואת

החלטותיה, במסגרת של ערעור, אין בית הדין שם את שיקוליו במקום שיקולי הועדה, ואין הוא דורש מועדת המומחים להסביר ולפרט, לפרטי פרטים, את נימוקיה לגבי השאלה האם הונחה תשתית עובדתית ממנה ניתן להסיק כי הנבדק קיבל טיפול בהקרנה, אם לאו. "פירוט כזה", כפי שציינה השופטת ורבנר בפס"ד אזולאי שיבולת הנ"ל, "יהא בו כדי לשים בפיהם של אנשים אחרים את הגירסה המדוייקת שעליהם להשמיע..."

יחד עם זאת, עלינו לבחון האם ועדת המומחים פעלה כראוי, האם בדקה את המערער, האם נתנה דעתה לראיות ולעדויות שהובאו בפניה, האם נימוקיה ומסקנותיה מתיישבים עם חומר הראיות שהובא בפניה ועם הוראות החוק והתקנות, וכיוצ"ב עניינים שבית הדין מעביר תחת שבט ביקורתו במסגרת של ערעור על ועדת המומחים.

נבחן, אפוא, להלן, את החלטות ועדת המומחים בענייניו של המערער.

6. בבדיקה קלינית של הקרקפת, שערכה ועדת המומחים למערער ביום 1.1.01 - לא נמצאו סימנים כלשהם (למעט "קרחת גברית"). הועדה לא הסתפקה בבדיקה זו ושלחה את המערער למומחית לדרמטולוגיה, לבדיקה נוספת. ממצאי הבדיקה שערכה המומחית היו דומים: "לא נמצאו צלקות, אטרופיה של העור ו/או סימנים היכולים להעיד שהתובע קיבל טיפול בהקרנה כמשמעותה בחוק".

העובדה שלא נמצאו סימנים על הקרקפת - אינה מספיקה, כשלעצמה, כדי לקבוע שהנבדק לא קיבל טיפולים בהקרנה, כפי שהסכים גם ב"כ

המשיבה (בעמ' 2): "אין מחלוקת שהיו אנשים שהוכרו ככאלה שקיבלו הקרנות ואין להם נזק בקרקפת".

אלא, שלבקשה לדיון חוזר, שהגיש בספטמבר 2003, צירף המערער מסמכים רפואיים, לרבות אישור של מומחית למחלות עור, המצביעים לכאורה על בעיית עור בקרקפת,

משצויינו האבחנות **"PRURITUS SCALP"**, **"SKIN ITCHING"** ו-"אקסקוריאציות בעור, באיזור הקרקפת", והועלתה אפשרות, שמא מדובר במחלה שמקורה בהקרנות, משצויינה (בסימן שאלה) גם אבחנה של **"RADIODERMATITIS"**.

לא נעלם מעינינו, כי האישורים הרפואיים שהמציא המערער הינם אישורים מאוחרים, משנת 2003, המבוססים, בין השאר, על דברי המערער, כפי שציינה ד"ר פורוגוב "לפי דברו, בגיל 8 קיבל טיפול בהקרנות נטגן עקב גזזת", וכי לא קיים תיעוד רפואי, לפני הגשת התביעה לפי חוק הגזזת בדבר טיפול בהקרנות, גם לא תלונות של המערער על טיפולים כאלה.

יתר על כן, אפשר שהאבחנות שצויינו במסמכים הרפואיים משנת 2003 מתאימות לטיפולים רפואיים אחרים נגד גזזת, ולא לטיפולי הקרנה, ועל כך כבר נאמר בהחלטת ועדת המומחים מ-23.4.2001 כי "הועדה אינה שוללת כי התובע קיבל טיפול כנגד מחלת הגזזת".

אלא, שועדת המומחים, בהחלטתה מיום 30.11.03, הגם שציינה כי עיינה בחומר הרפואי הנוסף שהמציא המערער - לא פירטה אילו מסמכים רפואיים עמדו בפניה, כל שכן שלא התייחסה לממצאים ולאבחנות (לרבות האבחנה המשוערת)

שציינה ד"ר פורוגוב באישור
שכותרתו "חוות דעת מקצועית".

לא די בהערת ועדת המומחים, כי "אין במסמכים בכדי לאשש את
התביעה ואין בהם כדי
לשנות את החלטת הועדה".

על הועדה לתת דעתה לחומר הרפואי המוצג בפניה, ולנמק את
החלטתה בהתייחס אליו,

כפי שנאמר בעע 1274/02 (מאוחד עם שני תיקים נוספים) דינה
אואקנין - מדינת ישראל

(ושתי תובעות אחרות), פד"ע לח 370 (ההדגשה הוספה):

"...מן הראוי לציין, שאין כל מניעה, שתובע יצרף לדיון בפני ועדת

המומחים חוות דעת רפואית, המצביעה על קשר סיבתי אפשרי בין

מחלותיו ובין הטיפול בהקרנה במחלת הגזזת, כשם שרשאי הוא לצרף

כל מסמך וראיה התומך בתביעתו (תקנה 2(א) לתקנות).

במקרה כזה, תתן ועדת המומחים דעתה לחומר שהובא לפניה, ותתייחס

לקבלת החומר או דחייתו בחוות דעת מנומקת בכתב".

7. בנימוקי הערעור, טוען ב"כ המערער כי העובדה שהמערער סובל מבעיות ומחלות
המוכרות כמחלות מהן סובלים אנשים שעברו טיפול בהקרנה,

"יכולה להוות ראיה

מחזקת או מכרעת כי נפגע מהקרנה נגד מחלת הגזזת".

בטענה זו מסתמך ב"כ המערער על דברים שאמרה ד"ר סיגל

סדצקי, סגנית מנהל

המחלקה לאפידמיולוגיה קלינית במשרד הבריאות, בפני ועדת

הכנסת לענייני עבודה,

רווחה ובריאות, בישיבתה מיום 21.2.2001 (בעמ' 8 לפרוטוקול

הישיבה, המצורף כנספח

ה' להודעת הערעור).

טענה זו אינה מקובלת עלינו, ותמוה בעינינו כי הועלתה על ידי

ב"כ המערער, משטען

אותה כבר במקרים קודמים, ובית הדין הארצי התייחס לטענה

ודחה אותה (ראה

עע 1274/02 ואח' הנ"ל, שם ייצג ב"כ המערער שלפנינו את כל

שלוש המערעורות):

"בא-כוח המערערות טען, שעצם קיומו של מצבור מחלות, מסוג המחלות עליהן דברה ד"ר סיגל סדצקי בפרוטוקול מס' 86 של ישיבת ועדת העבודה, הרווחה והבריאות מיום ט"ו באדר א' התש"ס (21.2.2000), שדנה בהצעת חוק לפיצוי נפגעי גזת (תיקון מס' 3), התש"ס-1999, יש בו כשלעצמו כדי להעיד על כך, שתובע הבא בפני ועדת המומחים טופל בהקרנה במחלת הגזת.

טיעון זה אין לקבל, משום שגם לדברי ד"ר סיגל סדצקי באותה ועדה, הדברים טעונים מחקר, ואין כל ודאות, שאכן קיומן של אותן מחלות מעיד על טיפול בהקרנה במחלת הגזת. ואלו דברי ד"ר סדצקי באותה ועדה:
 "הרושם הקליני, ועל זה יעידו כל האנשים שיושבים פה, שיש בעיות שיניים, שיש בעיות של פגיעה בראייה, פגיעה בשמיעה, בעיות נפשיות מאוד קשות. פוריות הוזכרה פה. הנושאים האלה לא נחקרו ואנחנו מנסים לחקור אותם, כולל סרטן השד שאנחנו נמצאים עכשיו בסיום המחקר".

הדברים מדברים בעד עצמם, ומעידים שבאותה עת בה נאמרו הדברים, לא הייתה כל הוכחה לקשר סיבתי בין אותן מחלות ובין טיפול בהקרנה במחלת הגזת".

7. משקבעה ועדת המומחים כי בבדיקת הקרקפת לא נמצאו סימנים לקבלת טיפול בהקרנה, ואין מחלוקת כי העדר סימנים כאלה, כשלעצמו, אינו שולל את האפשרות שהמערער קיבל טיפול בהקרנה - כי אז עולה מהחלטות ועדת המומחים כי סיבות אחרות שיכנעו את הועדה שהמערער לא קיבל טיפול בהקרנה, ובמיוחד העובדה ש"קיימות סתירות" בין עדות המערער לבין עדות דודו, יעקב לוגסי, וכן הנימוק ש"עדות האחות לא תרמה דבר".

כפי שכבר צויין לעיל, אנו ערים לזהירות ולרגישות המיוחדת המתבקשת בהנמקת החלטות ועדת המומחים, כדי שלא ייחשפו הפרטים והסימנים על פיהם שוקלת הועדה את מהימנות גירסאות התובעים ומשווה בין הגירסאות. יחד עם זאת, מעיון בדברי העדים שהעידו בפני ועדת המומחים - לא מצאנו סתירות בין עדות המערער לבין עדות הדוד, ואין גם הסבר לקביעה כי "עדות האחות לא תרמה דבר".

העובדה שהמערער לא הזכיר כי הדוד, יעקב לוגסי, הצטרף לנסיעות שלו ושל אחותו לשער העליה (שם, לדבריהם, הם קיבלו את הטיפולים בהקרנות), כפי שציינה ועדת המומחים בהסבר נטייתה לדחות את התביעה (בפרוטוקול מיום 23.4.01) - אינה בגדר "סתירה" לעדות הדוד.

המערער ציין בעדותו כי קיבל את הטיפולים בשער העליה, יחד עם אחותו, ואפשר שלא ראה מקום להזכיר את העובדה שהדוד, יעקב, הצטרף לנסיעה (שהרי הדוד לא קיבל טיפולים בעצמו).

יתרה מזאת, כבר בפרוטוקול הישיבה שבה שמעה ועדת המומחים את עדות המערער (ביום 1.1.01), בתשובה לשאלה "האם יש עדים נוספים היכולים להעיד" (בנוסף לאחות, שהעידה באותו יום) - נרשם "כן". הגם שלא נרשם מיהו העד הנוסף, ברי כי הכוונה לדוד של המערער, יעקב לוגסי, שהרי זה העד שזימנה ועדת המומחים ליישיבה הנוספת, משהחליטה ביום 27.3.01 "לזמן עדים נוספים היכולים להעיד על הטיפול המדוייק שקיבל התובע".

אפשר שעדות יעקב לוגסי אינה מחזקת את גירסת המערער, ואולי גם מפריכה אותה, אך אין בעובדה שהמערער "בכלל לא הזכיר שהיה איתו דוד" - כדי להצביע על סתירה בין עדויות השניים.

8. אשר לעדות אחותו של המערער, שולמית עמר - ועדת המומחים ציינה בהחלטתה כי

"עדות האחות לא תרמה דבר".

קביעה זו, דורשת בחינה מחדש והסבר - נוכח הצהרת ב"כ המערער, שלא הוכחה על ידי המשיבה, כי "הגב' עמר שולמית הוכרה כמי שהוקרנה".

נקדים ונאמר, כי בעדותה בפני ועדת המומחים, וגם בתצהיר המצורף להודעת הערער, לא ציינה אחותו של המערער כי היא הוכרה כמי שקיבלה טיפולים בהקרנה נגד גזזת. טענה זו טען ב"כ המערער, בנימוקי הערער וגם בטיעון בעל פה, בבית הדין, כדבריו (בעמ' 2): "האחות הוכרה כנפגעת הקרנות גזזת", הגם שלא היתה בידי אסמכתא כלשהי התומכת בטענה.

בהתחשב בהצהרות המערער ואחותו, כי שניהם נסעו יחד לאותו מקום, שם קיבלו שניהם אותם טיפולים - **אם הם אכן קיבלו אותם טיפולים**, על ועדת המומחים לתת דעתה לעובדה שהאחות הוכרה, **אם הוכרה**, כמי שטופלה בהקרנה, ולהתייחס לכך בהחלטתה.

9. סוף דבר:

התוצאה היא שעניינו של המערער מוחזר אל ועדת המומחים, על מנת שתשקול מחדש את בקשת המערער לדיון חוזר, ותפעל כדלקמן:

א. בפני ועדת המומחים יובא התיק של שולמית עמר, אחותו של המערער (אם אכן היא הגישה תביעה לפיצוי לפי חוק הגזזת).

הועדה תעיין בתיק של האחות, תבחן אם האחות אכן הוכרה כמי שקיבלה טיפול בהקרנה, ותשקול מחדש האם יש בעובדה זו כדי לשנות את מסקנת הועדה לגבי הטיפולים שעבר המערער.

הועדה תנמק את החלטתה - בהתייחס להצהרות המערער ואחותו, כי שניהם קיבלו אותם טיפולים, באותו מקום.

ב. ועדת המומחים תתן דעתה לחומר הרפואי שהציג בפניה המערער - ותתייחס לקבלת החומר או דחייתו, בהחלטה מנומקת בכתב.

10. המשיבה תשלם למערער הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד, בסך 1,500 ₪, בתוספת מע"מ כחוק.

ניתן היום י"ד באדר, תשס"ד (7 במרץ 2004) בהעדר הצדדים.

נאוה וימן	כרמלה גרודסקי	רפאל פריינטה
ש ו פ ט ת	נציגת ציבור	נציג ציבור

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה